

AGI

de Toni Sala

Cinquanta anys enrere, la plana final de l'Alt Maresme, entre la desembocadura de la Tordera i el cap de Calella, semblava feta expressament per anar-hi amb bicicleta. Els camps d'hortalissa, la mar i el cel com uns retalls més d'aquestes terres perfectament anivellades, sense relleus, obstacles ni corbes...

Com canvien, les coses. Ara el garbuix, la superpoblació, l'excés d'edificacions i de cotxes fan massa perilloses aquelles bicicletes de cada dia, que han acabat penjant, plenes de rovell i de pols, als garatjos de les cases més revellides.

Hi ha excepcions, però, i, com per tot arreu, tenim els ciclistes que el diumenge al matí, per mantenir la salut, surten a jugar-se la vida per la vora de la carretera nacional. Els dies de cada dia, en canvi, només fan servir la bicicleta les mestresses i els negres, per uns determinats carrers, cadascun al seu moment i sempre en hores de poc trànsit, llavors que les ciutats recuperen per unes hores la quietud del poble que un dia van ser.

Cap al final de la tarda, quan les criatures ja fa estona que han sortit de col·legi però les botigues encara han de tancar, pels carrers mig buits comencen a circular-hi les bicicletes que vénen dels camps. Els peatons que caminen en la mateixa direcció, per la vorera o pel mig del carrer, no adverteixen aquestes bicicletes funcionals, altes, de segona mà, fins que el negre ja els ha passat de llarg, de vegades a frec, com una ventada. La sola de la bamba a sobre el pedal, encara bruta de terra, els pantalons de xandall, la caçadora d'esport descordada, la cremallera oberta, el coll gruixut de la camisa, la gorra amb la visera, el silenci. Els negres pedalegen amb la discreció monòtona i cansada del final del dia, sense pressa però lleugers. La bicicleta no els queda mai en punt mort. No se sent el cric-cric-cric de la cadena destensada, com passa amb les mestresses que a mig matí surten a comprar pels mateixos carrers, quan tampoc no hi ha trànsit, amb el cistellet penjat a davant del manillar.

El pas mut del negre amb bicicleta ha restaurat la plana maresmenca d'un colorisme ultramarí, ressò dels temps mítics que van plantar-se les palmeres vigoroses, acolumnades enfront de les construccions dels indians, sovint als mateixos camps que treballen els negres d'avui.

El bloc de pisos humils d'aquí a davant aplega el gruix de la població africana d'aquesta ciutat. L'edifici va ser construït durant els seixanta, perquè l'ocupés la immigració andalusa. Llavors això eren uns terrenys entre els camps, separats del poble. La plaça que va fer-s'hi a davant, amb la font i la verge del Carme, s'ha mantingut com una illa després que totes les sènies que la separaven del nucli s'anessin parcel·lant i urbanitzant.

Per sobre de l'alçada que permetria l'actual pla urbanístic, aquest edifici, que havia estat durant dècades el mur que tancava la ciutat a l'esplanada dels cultius, avui ja no pot contenir el magma que baixa sense pausa del volcà barceloní. Diàriament arriben noves famílies de maresmencs, per tren, per autopista, i els promotors immobiliaris claven grues i més grues pertot arreu, com fites sobre la crosta del formiguer: carrers nous sense cases, malles d'asfalt amb les parcel·les per omplir, esquelets d'edificacions, cases adosades i sense adosar, i una agència immobiliària a cada cantonada.

Emmig de l'eixam sorollós, l'Agi és aquest home negre d'uns trenta anys, alt, vestit amb un xandall, que ara surt de l'edifici empenyent una bicicleta rosada. S'hi enfila, però de seguida frena, en baixa i la puja a peu a la vorera.

Deixa la bicicleta arran de la finestra del bar, per poder vigilar-la des de dintre.

Són dos quarts de vuit del matí. L'interior del bar té la mateixa llum tènue que a qualsevol hora. La televisió es veu perfectament. A la barra hi ha els enguixadors d'una obra de la vora, amb els pantalons blaus i les sabates enfarinades. L'Agi s'asseu a la barra i, sense dir res, en Mamadú li prepara un tallat. En Mamadú és el seu company de pis. S'encarrega tot sol de la barra.

- Quan tingui la setmanada, la trucaré – diu l'Agi, quan acaba de buidar el got.

Fa nou mesos del seu segon matrimoni a Gàmbia, està pendent de saber si ha tornat a ser pare.

- Aaah! – riu l'altre -. Per això vénen els de Vic, avui, eh? Per celebrar-ho!

L'Agi pedaleja cap al seu tros. Ja hi ha alguns negres que treballen als camps. Se senten idiomes que l'Agi no identifica. Uns camps més enllà, paral·lela al camí, la nacional suporta el murmuri de l'olla maresmenca, a punt d'arrencar el bull diari.

El patró no acostuma a arribar tan aviat, i menys en dissabte, però avui la furgoneta ja hi és. Potser ha vingut d'hora per fumigar amb el tractor, perquè ara és el moment, en aquesta hora que no es mou ni un bri.

L'Agi entra pel caminó que va de dret a la barraca d'obra. Seria el primer cop que li hagués passat per alt una plaga.

El patró l'espera ajupit a la gatzoneta. Enfoca l'Agi amb una màquina de retratar. Regula l'objectiu i tira un parell de fotografies. És un blanc al començament de la cinquantena, amb texans i la camisa de màniga curta, amb els cabells canosos lligats en una cua que li arriba a mitja esquena. Últimament li ha agafat per la fotografia.

- Vuélvete al Camí del Mig y vente otra vez – li demana.

Mentre el patró va tenir el pare viu, tot marxava com estava previst entre aquests camps. Anar-se vinclant sobre la terra fins a arribar a clavar el cos en una forma ganxada, que ja no s'ha d'ajupir. Si hagués tingut fills, el patró hauria seguit el camí del seu pare. L'home és un pont perquè el fill perpetui la seva feina. Això és igual aquí que a Gàmbia. Però els blancs no tenen fills. El patró va tenir tres filles, i no va tornar-ho a intentar.

- Vosotros lo hacéis muy bien – li va dir un dia -. Os vais a vuestro país, ponéis la parte buena, os volvéis aquí y que os los críen ellas.

Al cap d'un mes de la mort del pare, l'Agi ja va descobrir-li un cavallet de pintor a la barraca. Al vespre, quan els treballadors abandonaven els camps amb la bicicleta, el patró plantava el cavallet en un marge i es posava a pintar fins que no quedava llum.

L'Agi ho entenia. El patró volia recuperar l'anclatge que les generacions precedents s'havien anat passant sobre aquells camps. Sense fills, però, era un retrat impossible. El pare se l'havia endut amb ell a la tomba. Li sortien uns gargots incomprensibles.

Amb fills o sense, el creixement urbanístic s'acabarà menjant aquests camps. Els blancs no paren de construir. Hi ha pagesos dels voltants de Barcelona que s'han venut els seus camps i que ara busquen terra per aquesta zona. Passen amb la furgoneta, demanen pel patró, pregunten, com si no veiessin que els camps de l'Alt Maresme també s'ompliran d'edificis. Les ciutats acabaran ajuntant-se. Amb una mica de sort, llavors l'Agi ja haurà tornat al seu país.

A finals de maig, la primavera ja s'ha marcit. El temps s'ha estovat i tot és a punt per la descomposició estival.

El patró se'n va a obrir el rec d'uns camps que té més avall. L'Agi saluda els altres quatre africans i es posa a la feina. S'ha de retirar una coberta de plàstic negre.

Els pals de fusta vells de l'electricitat sostenen sobre els camps el pentagrama mut d'un altre dia. Cada jornada és una batalla callada i tranquil·la entre l'Agi i la terra. Amb els peus submergits en una molsa d'enciams, el temps i l'espai s'esvaeixen. Tant és que sigui aquí com que fos, deu anys enrera, a Gàmbia. La terra dóna i els homes n'arrenquen els fruits.

Les hortalisses s'arrapen amb les ungles a terra, s'enduen les mans plenes de sorra. Quan l'Agi les degolla amb el ganivet, les cols supuren una aigua olorosa carregada de minerals.

La planta vol deixar al camp tant com pot d'ella mateixa perquè, igual que el patró, tothom vol retenir-se. Els hiverns que pot tornar a Gàmbia, l'Agi també hi deixa tot el que pot.

Avui tindrà notícies d'allà.

El matí va cosint sobre la pell de l'Agi un vestit de moltes peces sobreposades. A les vuit, el sol encara no pica. Cap a les deu, el sol i la suor començaran a vestir-lo amb una camisa de seda, xopa de suor, que se li anirà assecant sobre la pell fins a tornar-se una cuirassa ceràmica.

Cap al migdia, la calima es condensa, els corrents s'aplaquen i l'aire s'escalfa com un bassal estancat. El cansament que han anat sumant les hores, l'alentiment de les accions i la represa de la suor convertiran la cuirassa en un jersei de llana engavanyosa. Llavors arribarà l'hora de plegar. Els dissabtes, només es treballa al matí.

Mentrestant, l'Agi i els seus companys van fent piles d'hortalisses per quan vingui el camió a carregar. Cada gota que li baixa per la temple, galta avall, és una cremallera que descorda un vestit. La suor va deixant darrere seu una estela vorejada per un detritus brillant, oberta sobre la pell, i cada múscul pren la seva forma exacta. La pell molla respira l'aspresa de la sal i l'olor de la terra. El regust d'hortalissa es barreja amb el pes ofensiu de la benzina i el vapor sec que ve de la carretera. Tot l'Agi s'ha obert cap enfora, se li ha girat la pell, s'ha convertit en paisatge. La carn és a fora, la pell de l'Agi són les parets blanques de l'ermita i el verd del turó, ell és Montagut i la plana, la mar, la ciutat i la carretera.

Al final del matí, el patró torna amb la furgoneta. Ve del banc, porta un sobre per cadascú, amb els diners de la setmanada.

El sol rebota als vidres, les taules per prendre el te són buides i els ordinadors i les cabines estan desocupats. A aquesta hora del migdia, al locutori no hi ha mai ningú.

El propietari del locutori saluda l'Agi amb un cop de cap des de darrere el taulell. Té el físic ben retallat dels marroquins, fi i concret, com els cabells foscos que emmarquen per dalt el front terrós, ben arranats. És prim i ossut, un penjador vestit amb una americana nova i una camisa de quadres molt ben planxada.

L'Agi entra a una cabina. Marca el número. Mentre el telèfon sona a Gàmbia, es treu de la butxaca interior el sobre de la setmanada i va comptant els bitllets.

Han cridat a la seva dona. Ella ha agafat el telèfon rient. El nadó té tres dies. És com si el veiés. Ella el té a coll. El fill de l'Agi crida amb energia, allà al seu país.

L'Agi separa un dels deu bitllets de vint euros amb la mà esquerra i el plega en quatre plecs. Amb l'altra mà aguanta l'auricular. Es posa el bitllet a la butxaca de darrere els pantalons. La seva dona calla per deixar-li sentir bé els xisclets del nen. L'Agi empeny el bitllet cap al cul de la butxaca, que no es vegi gens.

En Mamadú no té un horari estricte. Quan la clientela del bar afluixa, puja a estirar-se a casa.

L'Agi torna de pressa cap al pis amb la notícia. Fa un parell de carrers en direcció prohibida, entre els cotxes aparcats i els pocs cotxes que circulen a l'hora de dinar. Fa un gest amb la mà als fills d'una coneguda que corren per la vorera. Els cinc nens riuen. Avança una comitiva fúnebre, amb el cotxe llarg i negre a davant de tot, engalanat amb corones de flors.

Entra la bicicleta al replà i la lliga al costat d'unes altres, a la barana de l'escala. Encén el llum i puja els graons gastats, fins a la quarta planta. Obre la porta, sent els roncs del seu company, i, llavors, quan va per tornar-se la clau del pis a la butxaca interior de la jaqueta, troba a faltar alguna cosa.

Es palpa el cor de la jaqueta. Hi nota el paquet de Marlboro. Es posa la mà a la butxaca interior. Hi té l'encenedor de sempre i la fotografia de les seves dues filles, però el sobre de la setmanada no hi és.

Tanca d'un cop la porta i torna a baixar l'escala, corrent.

Deslliga la bicicleta, tornar a sortir al carrer i comença a pedalejar. Darrere seu, s'apaga el llum de l'escala.

- Saddam – diu l’Agi, i posa les mans a sobre la barra, perquè se’l vegi abatut -. Me he deixado un sobre en la cabina... Con mi dinero...

L’Agi acota la mirada. Seria molt difícil que el marroquí delatés un client, però l’Agi sap que després seu ningú ha fet servir la cabina. Has de tenir un bon motiu, per trucar a aquesta hora. Quan ha marxat, el locutori estava buit, i ara, amb prou feines deu minuts després, encara ho està.

- Vamos a ver... – contesta el marroquí, i surt de darrere el mostrador, i no s’equivoca de cabina.

L’Agi fa que no amb el cap.

- Vale, déjalo – murmura, abans que l’altre tingui temps d’obrir la porta de la cabina.

Mentre surt del locutori, sent en Saddam darrere seu, que li diu:

- A lo mejor lo has perdido por el camino. Dile a Mamadú que todavía me debe...

En Mamadú encara ronca. La nevera també ronca. L’Agi es buida al plat una llauna de tonyina i se’n va al menjador. El pis no dóna a la plaça. Per la finestra es veuen les finestres de l’altre costat del carrer. Engega la tele, però només la sent. La llum de fora es menja la pantalla.

L’Agi procura ser sempre obert i amistós, no recloure’s en la colònia de gambians. Després de la trucada, mentre li cobrava, en Saddam l’ha felicitat pel naixement del nen. Han somrigut tots dos. Però el marroquí no somreia pel nen. Ja devia haver vist el sobre.

En Saddam és un home afortunat, tothom ho diu. Va començar treballant de cambrer en bars i locals turístics: a la costa a l’estiu i al Pirineu a l’hivern. Després va trobar feina tot l’any en un barot de per aquí, com en Mamadú. Però el seu company de pis i el marroquí ja no s’assemblen en res més. En Saddam va casar-se amb una clienta del bar, una blanca, i ara té el millor locutori de la ciutat.

Torna a baixar les escales. Deslliga la bicicleta.

És dissabte i vindran els seus amics. Ja no hi ha res a fer.

S’asseu en un banc de la plaça, amb la bicicleta al costat. Com una novetat oblidada perquè és massa recent, torna a pensar en el seu fill.

El marroquí del locutori també té un fill de la blanca, un nen.

L’Agi s’encén un Marlboro. En Saddam també fumava, abans de casar-se. Diuen que en Saddam també fumava, bevia i menjava de tot, no passava mai per la mesquita,

segurament ni feia el ramadà, i va casar-se amb una blanca, la va convertir i ara són un matrimoni musulmà estricte. L'Agi ha fet el camí a la inversa. Quan va arribar a Europa, ni fumava ni havia tastat mai l'alcohol.

La nacional separa la ciutat de les urbanitzacions que la continuen. Casetes al rost d'aquests turons, amb vistes a mar. Hi ha poc trànsit i no li cal esperar gaire per travessar.

Per la urbanització no hi passa ni un cotxe. Fa massa sol, a aquesta hora, pels blancs. Continua pujant a peu, empenyent la bicicleta amb la gorra posada. De tant en tant, surt un gos a bordar.

Els cotxes estan aparcats a les entrades dels jardins. Cada casa té el seu cotxe o parell de cotxes, però els cotxes no volen dir res: l'amo d'un Mercedes pot tenir el jardí ple d'herbots i no importar-li gaire, o potser té contractat un jardiner professional.

L'Agi va traient el cap per sobre de les tanques i donant un cop d'ull a l'altre costat, per veure com està el jardí. El problema, a aquesta hora, serà trobar algú despert. Dissabte havent dinat, els blancs paeixen al sofà i s'adormen amb el televisor encès. Segur que aquest matí ha passat un regiment de morenos per la urbanització. És com en diuen aquí: morenos. Cadascun empenyent la seva bicicleta. Al tros no hi ha dia que no en passi un o altre a demanar feina.

Amb els blancs no se sap mai. A tu et diuen que no, però després els agafa la mandra, s'ho repensen i mitja hora després li donen el rasclat al primer moreno que passa. De vegades ho fan per remordiment.

Les tanques d'obra, farcides de xiprer, els murs de les propietats. Les cases més noves són les més luxoses. En aquesta urbanització hi ha una mica de tot. Cases que deuen tenir cinquanta anys, algunes amb la pintura gastada pel sol, amb esquerdes: és allà on viuen els vells. Les cases dels joves – això també es veu pels cotxes nous – són diferents; algunes tenen la teulada plana, i piscina, i, no falla mai, en una part o altra del jardí, una palmera amb un tronc que no arriba a fer un metre.

Se sent el motor d'una màquina tallagespa. És un bon senyal. L'Agi es treu la gorra, se la posa a la butxaca de darrere i continua empenyent el manillar de la bicicleta, pendent amunt, seguint la remor de la segadora. A finals de maig, és l'època d'arreglar els jardins i de deixar la casa a punt per les vacances d'estiu. Alguns barcelonins vénen els caps de

setmana expressament, a endreçar la torre. Els contenidors d'escombraries s'omplen de branques tallades, de gespa seca i de mobles que encara es podrien aprofitar.

En un jardí hi ha una bicicleta com la seva, repenjada a la part de dintre de la tanca. Un negre hi escata, ajupit. Quan sent la cadena de la bicicleta de l'Agi, aixeca el cap. Setze o disset anys. No l'havia vist mai. Sembla camerunès. El noi abaixa la mirada i continua escatant.

La segadora fa anar-la un avi amb unes bermudes blaves destenyides, en una casa del final del carrer, més petita que les altres. L'home no du samarreta, té algunes clapes de pèls blancs sobre la pell vermellosa, pocs cabells, va xop de suor i esbufega. No ha vist l'Agi, i l'Agi toca el timbre. La segadora no deixa sentir res.

El rasclat és a la porta del garatge, al costat d'un cove de plàstic negre ple de gespa tallada. El vell continua empenyent i estirant la segadora i no sent el timbre. L'Agi el torna a tocar.

S'obre la porta de la casa, surt una dona gran amb un davantal de flors i li fa que no amb el cap.

La segadora s'atura.

- Trabajo – demana l'Agi.

- Trabajo te lo van a dar en tu país – contesta el vell, amb la cara enrogida i les venes de la temple inflades. Es passa el revers de la mà pel front i dóna estrabada al cordó de la màquina. La segadora arrenca de cop.

L'Agi veu, al fons del jardí, tot d'estructures de canyes. Un hort.

Les pluges de la setmana passada van fer créixer les males herbes. Hi ha jardins que en tot l'hivern no s'han tocat. En cases sense l'anunci d'una immobiliària al balcó, cases amb la persiana amunt, la gespa i les males herbes pugen igualment, sense concert.

L'Agi demana feina en aquestes torres amb el jardí per fer. Els amos responen al contestador automàtic amb veu de son.

Cinc carrers més endalt, una dona d'uns quaranta anys el fa passar al jardí.

- Me lo limpias un poco. Me quitas las malas yerbas.

L'Agi contesta amb un somriure. Si parla espanyol, de vegades ni el seu patró sap què li diu. Un somriure d'aquests llavis gruixuts i arromangats, en canvi, els blancs l'entenen perfectament.

Es posa a treballar. La dona ha entrat a la casa. No hi ha gaire tros per fer.

Les males herbes han crescut més que la resta, es delaten a si mateixes, brutes, descabellades. Al camp, no les deixen ni néixer.

Les va arrencant. Les abandona a terra, ja les recollirà. Ha de mirar que la feina s'allargui, però també ha de semblar que treballa. Necessita diners per aquest vespre i alguna cosa per la setmana entrant. No li convé acabar abans de les vuit.

No es pot aturar ni un moment. La dona el mira treballar. S'ha assegut en una butaca al menjador de casa, a l'altre costat de la finestra. No deu tenir res més a fer. Quan ell aixeca els ulls, ella no enretira la vista.

La tarda va fent, al seu ritme. Procura no pensar en la setmanada. Recorda els plors del seu fill. Millor ser aquí, treballant, que a Gàmbia amb el nen, malvivint. Quan sigui gran, l'hi explicarà.

El sol va calmant-se, comença a sentir-se algun cotxe. La dona no s'ha mogut de la butaca.

La remor de la carretera, al peu del turó, s'espesseeix. De vegades puja el lament d'una sirena d'ambulància, o d'un cotxe de la policia.

- Señora! – crida el megàfon d'una furgoneta que volta per la urbanització -. Ahora es el momento de cambiar su colchón! Precios de fábrica...! Precios únicos en el mercado...! Cambie su colchón!

Podria traçar un mapa dels carrers de la urbanització seguint els anuncis de la furgoneta.

- Quieres agua? – li diu una veu. Té la dona a davant, amb una ampolla d'aigua fresca, per desprecintar -. Toma.

Ella mateixa l'hi obre. L'Agi aixeca l'ampolla i se'n veu la meitat d'una tirada. La torna a la dona. Ella en fa un glop i l'hi torna a passar. L'Agi se l'acaba.

- Quieres más?

Fa que no amb el cap.

Després, quan s'ajup, torna a veure-la per entre les cames, darrere seu, a l'altre costat del vidre. Duu una bata sense mànigues. Es passarà la tarda a la butaca. On deu tenir el marit? Uns núvols blancs es reflecteixen al vidre.

- Cómo te llamas? – li ha preguntat.

- Agi – ha dit ell, somrient com sempre i assentint amb el cap.

Ella no li ha dit el seu nom. Ha preguntat:

- De dónde eres?

El marroquí del locutori es va casar amb una blanca. Blanca, rossa i cristiana. Per això sempre va tan elegant, amb la caçadora fosca i la camisa neta i planxada. Va arribar

fa uns quinze anys, tenia família per aquí, va treballar com qualsevol altre, en bars, fins al dia que va lligar-se una clienta... I s'hi va casar, i encara la va convertir; a una cristiana, al cap de dos anys; i ara ja sembla un europeu, un europeu elegant que va a la mesquita tres cops cada dia, que té un bon cotxe i un nen gairebé blanc. L'Agi també té un nen, negre com el carbó, que no ha ni vist, i també coneix una blanca, la Lourd, però la Lourd és una altra cosa. Hi ha gent que té sort. Que rep els diners de franc, en un sobre.

Si ell pogués casar-se amb una blanca, com s'ho faria per continuar mantenint la família de Gàmbia? N'hi ha que abandonen la família africana. Desapareixen deu, vint anys, ho estalvien tot i després planten la blanca, li roben el que poden i se'n tornen al seu país. Ningú els segueix, allà. Arriben un dia al poble, busquen les seves dones, els fills... Però llavors els nens ja són grans, potser ja s'han embarcat cap a Europa, amb una mà a cada butxaca, han mirat de passar a les Canàries, com aquests cadàvers que ensenyen cada dia a les notícies, recollits a la sorra de la platja, o pescats.

Un parapentista baixa lentament, seguint el perfil de la muntanya. El cel és el mateix pertot arreu. L'Agi torna a ajupir-se, arrenca males herbes i pensa en quan recollia cacauet al seu país. Ara recull col, enciam i patata. L'Agi treballa la terra d'ençà que tenia cinc anys. El cel és el mateix, la terra és la mateixa pertot arreu.

Una vegada has marxat de casa, quan aterres en un país nou per quedar-t'hi, què t'importa quin sigui aquest país. Els teus familiars, les teves dones, tothom a l'Àfrica es pensa que Europa és tan lluny. Però no hi ha res d'això. Una vegada te'n vas de casa, tan diferent és Mali com Guinea o Madagascar; tant és Europa com l'Àfrica, com l'Àsia o Amèrica; una vegada has marxat de casa i la teva família, tot és igual de lluny i de prop.

A la butxaca de la caçadora, sobre el seient de la bicicleta, li està sonant el mòbil. Vol dir que els seus amics han sortit de Vic.

- Arribarem d'aquí una hora – li diuen.

Es mira el rellotge. En Mamadú ja s'haurà despertat.

- Estic treballant – contesta -. M'han robat la setmanada.

Sent de fons la música de dintre el cotxe. Músics de Mali, del Camerun, del Senegal. De vegades n'hi graven cassetts.

- I la Joel?

- Un nen – contesta l'Agi.

La bicicleta el torna, pendent avall, cap a la ciutat. La mestressa li ha donat un bitllet de vint euros. Altres vegades ha tingut més sort.

Abans d'obrir-li el barri, ella li ha dit:

- Cuando quieras volver, tengo más trabajo. Me llamo Mireia.

Com que no veu l'Ibiza negre dels seus amics aparcat a la plaça, s'asseu en un banc i encén el segon Marlboro del dia.

La plaça està plena de nens. Ara que el sol s'ha aplacat, la gent surt a prendre la fresca. Aviat començarà a fer-se fosc. Hi ha mares amb cotxets i tot de criatures que juguen, nens entre els sis i els dotze anys, negres i blancs i magrebins barrejats. Quan ell va arribar, els nens d'aquesta plaça encara eren tots blancs.

Hi ha un grup que juga a pilota, i un altre grup que corre al voltant d'una nena blanca. La nena bufa una anella de plàstic dentada per dintre. Surt un núvol de bombolles de sabó, els altres nens li corren al darrere. Un negret es posa a davant de la nena i ella torna a bufar i li omple la cara de bombolletes.

L'Agi coneix les mares d'aquests nens negres. No hi ha res com els nens i les dones negres, amb l'esquelet gros, la pell brillant, els ulls blancs amb la nineta fosca, els llavis inflats, les dents netes i ben arrengrerades, la roba lluminosa, ampla, de tots colors. Els blancs de per aquí sempre van grisos; els africans són més pobres, però compareu la senegalesa que ara passa empenyent un cotxet de criatura, envoltada de nens, amb la bata vermella estampada i els cabells més negres que la pell trenats, compareu-la amb qualsevol blanca de les que viuen en aquest barri.

- Eh, tío! No juegas o qué! – crida un nen amb la pilota als peus –. Venga! Venga!

I la nena blanca fa un altre núvol de bombolletes.

Els pisos donen a la plaça. Les mares i les àvies vigilen els nens des dels balcons, entre la roba estesa en cordills que pengen d'un costat a l'altre, darrere les baranes de barrots verticals. Els balcons, petits, semblen gàbies amb els ocells a dintre: dues dones han tret les cadires al balcó i xerren una enfront de l'altra; un negre musculós, sense camisa, desestén la roba; un vell s'aboca a la plaça per sobre la barana; de tant en tant, una mare treu el nas del menjador i dóna un cop d'ull als seus fills.

El nen xuta la pilota enlaire.

- Ve un cootxe! – crida la nena de les bombolletes –. No correeu! No correeeu!

Passa una parella marroquina que també viu a la plaça, ella vestida d'un crema blavós, amb el mocador al cap, ell amb l'americana planxada i el casc de la moto a la mà. Tenen una botiga a la mateixa plaça, una botiga sense cap rètol, amb l'aparador ple de

caixes de cartró de neveres petites, televisors barats, rellotges de polsera de fa vint anys, estores, serveis de porcelana xina i tota mena de tetes i de quincalla electrònica. El seu fill grassonet atén el taulell. Al costat mateix de la botiga hi ha la mesquita, una porta de vidre fumada amb un paper escrit amb bolígraf que diu, en àrab i espanyol: "Apagar el mòbil".

L'Agi sent una música que coneix. Primer arriba el ritme, després la melodia. Els pneumàtics xerriquen sobre l'asfalt i, des dels balcons, tothom s'aboca al carrer per veure què passa. És l'Ibiza vell dels seus amics. Van amb les finestres obertes, la música resona per la plaça i els carrers que hi donen. Els seus tres amics negres, a dintre el cotxe, semblen tres ombres.

- Hace una hora que te estoy buscando! – va cridar-li el patró, la primera vegada que van carregar la furgoneta. L'Agi l'esperava a dintre la cabina; no sabia que el blanc no el veu, un negre, a dintre de la cabina d'una furgoneta.

Quan veuen l'Agi assegut al banc, les tres ombres somriuen. Baixa un, baixa l'altre, el conductor se'n va a buscar aparcament.

L'Agi s'aixeca del banc, va a trobar-los, s'abracen, es donen la mà. En Musa té una mà forta i gruixuda com ell, perquè també treballa la terra:

- Felicitats – li diu -. Com es dirà?

Al cap d'uns minuts seuen tots quatre a taula, al menjador, amb en Mamadú.

- Roncaves – li diu l'Agi.

Els tres amics han dut el sopar. N'hi ha un que és a la cuina.

- T'han robat la setmanada... – comença l'Edum.

- M'he deixat el sobre amb els diners al locutori.

- Quan?

Primer dubta si dir-ho, però té un culpable, i això el descarrega dels seus propis errors.

- Al migdia... He tornat al locutori, però el marroquí no m'ha volgut dir si havia passat algú per la cabina, darrere meu.

Els altres no estan al cas. Han engegat la tele. Fan un programa de ball, miren les noies blanques, comenten i riuen. Als balcons d'aquest edifici hi ha alguna parabòlica, però ells s'han de conformar amb la televisió espanyola. Mentre durava la invasió de l'Iraq, quan feien les notícies, canviaven de canal.

- S'ho repartiran – diu l'Edum.

- No hi ha passat ningú – contesta l’Agi.
- Com ho saps?
- Perquè ha anat a mirar si encara hi havia els diners a la cabina. Ell sabia si havia passat algú per allà o no.
- Dissimulava.
- És un marroquí. Es pensa que els negres som estúpids.
- Quantes cabines hi ha?
- Nou o deu.
- Qualsevol pot passar en un moment d’una a l’altra.
- A aquella hora no hi ha mai ningú.
- És un desgraciat – diu en Mamadú -. Tothom el coneix.
- I què ha dit?
- Que en Mamadú li deu no sé què. Me n’he anat. L’hauríeu de veure. El típic marroquí.
- Es va casar amb una cristiana – diu en Mamadú.
- No... – diu, movent el cap, en Mohamed.
- Una blanca... Res a veure amb les del Cosmopolia.
- I encara t’ha de robar la setmanada?
- Té un nen per alimentar.
- De la cristiana?
- Ja no és cristiana. La va convertir.
- No... – somriu -. I ens el trobarem, aquesta nit?
- No ho crec – diu l’Agi -. A casa hi està molt bé.
- Qui ens trobarem serà una colla de blancs borratxos.

Quan en Mamadú baixa al bar, l’Agi treu una bossa plena d’ampolles de cervesa del seu armari. Va posant glaçons als gots, i després les serveix. En presència d’en Mamadú, l’alcohol està prohibit.

- Però si treballa en un bar – diu en Mohamed.
- La feina és la feina – contesta l’Agi, i pensa que potser no cal beure per estar content, però que en tot cas s’ha de beure per mantenir l’alegria.
- Quina putada, Agi – diu en Mohamed -. Justament avui.
- Justament avui – diu l’Agi -. Però us haig de dir una cosa. He conegut una blanca.
- Una altra blanca? – pregunta en Musa.

L'última allau turística – turisme d'agència, principalment de l'est – va arribar a aquests pobles com una onada que en pocs anys se'n va endur els últims terrenys conreats a primera línia de mar. L'onada va deixar una gangrena d'edificacions cubiculars, totes de la mateixa alçada, molt blanques, encara avui en construcció; les dents necessàries per assimilar l'excedent turístic de la Costa Brava.

Aquest turisme industrial no ha entrat a la població. Els hotels de tres estrelles, amb piscines, bars i botiguetes a peu de carrer i discoteques a sota, s'han afegit a la ciutat com un barri nou, independent. Si mai algun estranger surt de la zona dels hotels i les botigues és perquè s'ha despistat. Els autòctons només hi van a treballar. L'única excepció són els grups d'adolescents i d'immigrants que donen vida tot l'any a quatre locals que, d'una altra manera, haurien de tancar.

Des del bloc de pisos on viu l'Agi s'hi arriba caminant. Són un parell de quilòmetres a través dels camps. L'Agi viu a la part més forana de la ciutat, allà on els carrers comencen a desfilar-se, perden la grava i s'esfumen entre els conreus. Una mica més al nord, tocant a mar, hi ha els hotels. Entre els hotels i la sorra de la platja, la vorera ampla, molt il·luminada, plena de botiguetes i bars, i, a l'altre costat del carrer, les vies del tren de la costa, que l'Agi encara no ha agafat mai. Les vegades que ha hagut d'anar a Mataró pels papers, el patró l'hi ha acompanyat amb el cotxe.

Són les onze d'una nit ja gairebé estival. L'Agi es confon entre els seus amics. Caminen en silenci per entremig dels camps, la nit els agermana. Tots quatre van amb la roba esportiva de mudar, netíssima, amb la samarreta folgada per sobre uns pantalons de camal ample. Rellotges daurats a la polsera, collarets daurats al coll, l'or brillant sobre les pells negres i farinoses. La lluna alluenteix la roba acrílica i matisa els verds de les rengleres d'hortalisses.

Vistos per sobre dels camps, els hotels semblen uns transatlàntics quiets, amb la mar sòlida i plana al darrere. Hi ha centenars i centenars d'habitacions, hi ha llums encesos a cada balcó, milers de punts grocs que perforen la nit; els foradets lluminosos d'una ciutat nova i perfecta, que té habitacions per comptes de cases. Finals de maig, cap de setmana: els hotels són transatlàntics amarrats al port, separats de la terra i de tot el que no siguin vacances, felicitat i diversió. Els camarots estan al complet.

L'Agi assenyala el mar als seus amics.

- Mireu – diu -. Comença a ser el temps.

Per l'horitzó, desfilen lentament tres creuers autèntics, un darrere l'altre, que van de Barcelona a Marsella com si fossin vagons d'un mateix tren. Lents, luxosos, impertorbables; tan blancs, tan lluny del món de l'Agi com ho està ara ell de la seva família.

Darrere l'Agi i els seus amics, al final dels camps, els fars dels cotxes fan una altra processó a la carretera nacional. Són els cotxes petits i nous que condueixen els blancs joves, de camí com ells, el dissabte a la nit, cap a les seves pròpies discoteques.

Al costat d'una benzinera, aixecada fins al cel, com un astre artificial, hi ha la gran emma lluminosa del Macdonald's.

- Dilluns arrencarem les cols – diu l'Agi.

El sol s'ha passat el dia escalfant aquests camps. Ara la primera capa de terra, les fulles dels porros i les patates ja s'han refredat, però les cols encara deuen tenir el cor calent. Els camps respiren la marinada nocturna, s'evaporen, leviten, es repeteixen a si mateixos convertits en una aroma càlida, tot just un metre per sobre seu, com emmirallant-se a la planxa del cel.

L'Agi s'avança per no sentir el perfum de colònia barata dels seus amics. Distingeix les plantacions amb el nas, podria arribar amb els ulls tancats fins al tros que treballa.

- Com podeu suportar-ho, tot el dia tancats al taller? – diu en Musa, que també treballa la terra -. Veniu a treballar al camp!

- T'asseus i vas fent - diu l'altre -. El temps passa volant. Aquests pantalons són del meu taller.

Hi ha una capelleta arran del camí asfaltat, amb un ciri encès a dintre. En Mohamed posa el nas entre els barrots. La llum lívida tremola a les parets. Tot de monedes brillen a terra, com al fons d'un estany.

- Es casa amb una blanca i encara se't queda els calés...

S'acosta una motoreta, els passa de llarg. El cul d'una adolescent blanca, abraçada al noi que la condueix. La motoreta s'emporta la noia, els cabells voleien, el motor s'acaba confonent amb el brogit de la carretera, i és com si es descorregués una cortina darrere de la qual apareixen, ara, lluny, els batecs de les discoteques i l'eco de les festes de la zona turística.

- Vindrà la Lurd, Agi? – pregunta en Musa.

- Vindrà l'Eli? – contesta l'Agi.

Els altres dos caminen mirant-se els peus. Quan ja arriben als hotels, passa un autocar ple de turistes, il·luminat per dintre. Hi ha passatgers que encara dormen, amb una peça de roba embolicada fent de coixí entre el cap i el vidre.

Al cap d'una estona troben el mateix autocar aturat arran de la vorera, amb els turistes recollint cadascú la seva maleta; turistes de l'est; més que blancs; espectrals.

Quan va pujar a l'avió que l'havia de dur de Sierra Leone a Bèlgica, l'Agi encara no havia parlat mai amb un home blanc. No era capaç de dir ni una frase en anglès. A Brusel·les, espantat, va tancar-se a l'hotel. Dues nits després, va agafar un tren cap a França.

A la frontera belga, va canviar el tren per un autocar, un de gros com el que ara descarrega els turistes. Quinze hores, una altra frontera i uns quants quilòmetres després, va arribar a Lloret de Mar. Era el mes de novembre. Lloret encara va semblar-li més fantasmal que Brusel·les. L'aire de mar corria pels carrers plens de botigues tancades. Va guiar-se pel nas, va arribar fins a la platja, es va estirar a la sorra. Va estar-se tres mesos fent de rentaplats en un restaurant, els caps de setmana.

D'això en fa més de deu anys. Ara a Gàmbia hi té dues dones, dues nenes i un nen tot just nascut, però no es pot moure d'aquí.

El Cosmopolia és un cau en un carrer secundari, separat de la lluminària de les discoteques del carrer principal. No té cap reclam perquè no espera atraure clients nous. La música que se sent des de fora està caducada. Velles cançons de la temporada anterior.

L'entrada, amb unes escales que baixen, és fosca com una gola de llop. Al voltant hi ha alguns negres que fan temps, fumant abans d'entrar, o que han sortit a prendre l'aire.

Els turistes baixen sovint de la vorera per poder passar. Turistes lletosos, rogencs, pigallats, amb la samarreta sense màniga, agrupats a aquesta hora encara per famílies – la nena baixeta, el pare amb els braços modelats pel treball a la metal·lúrgica, de vegades marcats amb un tatuatge; el nen amb el gelat de cucurutxo.

A partir d'una certa hora, han començat a desfilar les primeres noies sense parella, setze, divuit anys, filles ressegades de les mateixes famílies que han passat fa un moment. Els negres les segueixen amb la mirada. No s'immuten, no comenten res. De vegades n'hi ha alguna que ha begut més del compte.

Molt de tant en tant, passa una família de turistes negres. Deuen ser holandesos. Van vestits com els blancs, han arribat amb els mateixos autocars i caminen igual que els blancs, empenyen el mateix cotxet, enraonen entre ells en els mateixos idiomes i es miren els clients del Cosmopolia de cua d'ull igual que els blancs, per negra que sigui la criatura que duen al cotxet.

Una barra, unes butaques i una pista de ball, un interior senzill que no superaria una inspecció diürna. Si s'encenguessin els llums, s'hi veurien les cremades de burilla, les taques d'alcohol i de vòmits a la tapisseria de les butaques. S'hi veurien les esquerdes del vidre escantonat d'algunes taules, la pintura gastada dels tamborets, la pols de sobre les làmpares i la brutícia per tots els racons.

Quan l'Agi hi entra amb els seus amics, el primer que fa és buscar els gambians. Veu en Sammid, que treballa a un parell de camps del seu. Tothom acaba venint aquí. De vegades n'hi ha algun de nou i l'hi presenten.

La colla ja s'ha separat. N'hi ha dos que fan barra, drets, amb els gotos a la mà. Tenen els ulls clavats en un parell de rosses molt primes. Dues jovenetes, amb faldilla curta i peces de roba vermella. Pell lletosa, que vol dir acabades d'arribar, qui sap si amb el mateix autocar que abans han vist que descarregava. Potser s'han equivocat de porta o potser han entrat expressament a divertir-se; en cap cas han pagat entrada.

Les dues noies beuen, parlen, riuen i de tant en tant donen corretja als ulls. Els porten lligats, com dos animals blaus que han tret de nit a passejar. Aquests ulls blaus i joves, vius i juganers, lligats a una corretja que no arriba als dos metres. Enllà ja hi ha trobarien els ulls negres i grossos de l'Agi. No són les dues úniques blanques, potser no són ni les úniques estrangeres, però són les més joves de totes.

En Musa balla davant de l'Eli amb els ulls tancats, expansivament. Estira els braços, els aixeca, flexiona les cames, sua, se'l veu fort. Es belluga tant que sobresurt entre la resta. S'imposa a la música. És el ritme que el persegueix a ell i no ell al ritme. L'Eli balla molt més suau. És una blanca, tanca els ulls, qui sap en quin món deu trobar-se que en Musa ni s'imagina.

Abraçats en un racó, mig estirats a la butaca de sempre, l'Agi i la Lourd fumen i beuen. No han sortit a ballar. La Lourd ja passa dels quaranta, però sempre riu, té els cabells llargs i llisos, castanys, lluents.

Fa més d'un any que es coneixen i amb prou feines s'han dit més de cinc o sis frases seguides. No s'han demanat els telèfons. Segurament l'Agi coneix millor la caixa del supermercat que aquesta dona. Sap que té un fill gran que viu amb ella, i que per tant no poden anar al seu pis. Això, i que ara és dissabte a la nit i ella no està treballant.

No el ve pas a veure cada setmana. No arriba mai abans que ell. Com ha fet avui, baixa sola l'escala i busca en la foscor fins que el troba.

Els dos amics de la barra es miren de tant en tant la parella. En Mohamed somriu:

- Avui l'Agi té set.
- Està content – contesta l'altre.

Al cap d'una estona, l'Agi i la Lourd s'aixequen i surten del Cosmopolia.

Són al Peugeot ataronjat de la Lourd. No van gaire lluny, tot just a l'altre costat de les vies del tren. Deixen el cotxe entre els quatre pins que hi ha a la platja. A l'hivern no surten del cotxe, però ara que fa bon temps s'estiren a la sorra, passats els pins, i allà es desfoguen.

Després tornen abraçats cap al Peugeot. La Lourd posa la clau al contacte i abaixa les finestres. Se senten les onades, el bum-bum subterrani de les discoteques, la veu de micròfon del cantant que actua en alguna terrassa acompanyat per un orgue electrònic i l'eco que el repeteix pels forats d'entre els edificis, sobre els rectangles blaus de les piscines. Des del cotxe es veu un hotel construït a la platja mateixa, lluminós com els dels passeig, amb l'aigua llepant-li la base. Un bloc de formigó mig enfonsat a la sorra, mig submergit a mar.

La Lourd toca les claus amb els dits, però no acaba d'arrençar. Passa la mà per la cama de l'Agi i li diu:

- Estàs triste.

Ell es repeteix mentalment aquestes paraules i es torna a palpar la butxaca. El sobre no hi és. Hi ha la fotografia de les seves dues filles, que no ha ensenyat mai a la Lourd. Pensa si ha de fer-ho, si li ha d'explicar que ara té un fill, el seu primer nen, i que avui li han robat la setmanada, i que això vol dir una setmana més a Europa.

- Qué te pasa, Agi?

Trist no és la paraula. Els sentiments canvien massa ràpidament. Com capturar-los? Fa més de deu anys que és aquí, però no té les paraules per fer-ho.

Qui sap si una blanca podrà saber mai què sent un negre. Ni que li fes a la Lourd la llista completa dels pensaments que van passant-li pel cap. Són moltes coses. El seu fill no tindrà un pare com ell va tenir-lo, i algú altre haurà de fer el seu paper. El pare de l'Agi va morir-se fa un any, mentre ell plantava patates pels blancs. Li han robat la setmanada. Li ha robat la setmanada un marroquí. Europa no s'entén. La Lourd tampoc s'entén. Què hi fa, aquí, al seu cotxe, amb un negre?

No va ser normal que en Saddam convertís una cristiana, i no és normal que la Lourd vingui a veure'l al Cosmopolia. No va ser normal que en Saddam convertís una cristiana, ni és normal que s'aprofiti dels que no tenen tanta sort com ell.

Si una blanca et fa cas, aquesta blanca no és normal. No és per enorgullir-se'n, que una blanca et faci cas.

La Lourd ara calla, com si mirés d'entendre'l. L'Agi intenta fer el mateix i passar-li a l'altre costat dels ulls. La Lourd té uns cabells marrons i esponjosos que cap africana podrà tenir mai.

Abans de marxar cap a Europa, no va tenir temps de conèixer el seu pare. No va ser a temps de veure'l de la manera que un adult veu i jutja el seu pare. Van deixar-lo embarcar-se a l'avió. Tothom vol tenir un parent ric. La família va acabar de pagar-li el bitllet. L'Agi tenia dinou anys, llavors va anar-se'n content de fugir del seu pare, però encara no se n'ha escapat.

Pel mirallet de la porta, veu que té les venes de les temples inflades. Se li han tensat els músculs.

- Vamos – diu, i d'un cop violent es treu la mà de la Lourd de la cama.

Ella arrenca de seguida. Tornen sense dir-se res cap al passeig il·luminat, ple de palmeres i de turistes morens.

Ho deixaria tot i se'n tornaria al seu país. A Gàmbia hi ha misèria, però tampoc n'hi ha tanta. S'hi sobreviu, que és el que van fer els seus pares i tots els seus avantpassats. Què hi han vingut a buscar, aquí, els africans? El que tenen els blancs és ben seu, s'ho han ben guanyat.

Fotre el camp. Llençar els papers a mar. T'extradeixen al teu país. Et paguen el bitllet.

Fugir. Als exiliats només els queda fugir.

L'Agi ha acabat els diners, però la Lourd l'ha convidat a continuar bevent. Són quarts de cinc de la matinada i dormiten l'un en braços de l'altre, a la butaca de sempre del Cosmopolia.

L'Eli i en Musa també han fet la seva escapada.

Els altres dos han pogut parlar una estona amb les dues rossetes, han pres alguna cosa i després elles han marxat juntes. Eren unes criatures, però s'havia d'intentar. Ara seuen a la barra avorrits, escoltant la música.

Ja fa estona que ningú baixa les escales. La discoteca s'ha anat buidant. Les clapes mòbils de llum són com focus de vigilància. A la pista de ball ja no hi queda ningú.

- Voy a marcharme – diu la Lourd, i agafa l'Agi per la barbeta i li fa un petó als llavis.

Ara que la son debilita les passions, l'Agi donaria el que no té per acabar de passar les poques hores que queden de nit entre els braços de la Lourd.

Li pregunta:

- ¿Vendrás el sábado?

Ella li diu que no ho sap. No l'hi havia demanat mai.

Hi ha un cotxe de la policia, amb la llum blava de sobre el sostre, en un marge del camí asfaltat entre els camps negres, lluny, amb els fars i el llum de dintre encesos. L'aprensió indeterminada que els blancs senten pels negres no deu ser gaire diferent de la que els negres senten pels blancs. Per això l'Agi es troba amb la colla els dissabtes, per això s'esperen els uns als altres per sortir junts de la discoteca i tornar a casa en grup, com han fet abans aquelles dues turistes rossetes.

Més val anar junts. S'han donat casos, històries que han sortit per televisió, i altres que es coneixen directament. No només punyalades a la sortida de les discoteques, negres tirats a mar o pallisses en un carreró. La desaparició física d'un immigrant és l'anècdota final. Tot i els anys que fa que té resolta la qüestió dels papers, el món de l'Agi consisteix en la dotzena de coneguts del bloc de pisos i la mitja dotzena de carrers que van de la plaça al locutori, el camí que va de la ciutat fins al camp, passant pel bar on treballa en Mamadú, el supermercat, la mesquita i, els dissabtes, el Cosmopolia. Viu molt lluny del seu país.

Hi ha colles de joves que van amb motos, i blancs que surten en grups, borratxos, de les discoteques, el dissabte a la matinada, gent sense feina, potser, desgraciats, o potser joves que tenen massa de tot, però que estarien encantats de trobar-se un magrebí, un negre o un gos indefensos.

I després hi ha la policia.

- Què fan, allà?

- Esperen els borratxos – diu l'Agi -. Els blancs que no agafen la nacional per saltar-se els controls. Avui els esperen aquí.

- Pot ser que hagin aturat l'Eli o la Lourd.

- Pot ser.

Van acostant-s'hi. El cotxe té una porta oberta. Hi ha un policia dret amb un bastó de color groc encès per dintre. L'altre policia s'acaba d'apujar la bragueta i entra al cotxe. S'asseu, tanca la porta. Ara sembla que parla per ràdio.

- Els coneixes? – pregunta en Musa.

L'Agi fa que no amb el cap.

- Són mossos – diu.

- Anem per un altre camí.

- No n'hi ha cap més. I aquests són capaços d'estar-se aquí fins a les vuit.

Ja ningú no torna a obrir la boca. Es posen la mà a la butxaca per comprovar que duen la documentació.

El cotxe blanc i blau dels mossos és en un costat del camí. L'Agi va a davant de tots. Sense adonar-se'n, han acabat posant-se en fila índia. Entren un per un a la clariana de llum que els fars del cotxe obren sobre l'asfalt i els marges dels camps. Es veu, lluny, la capelleta amb la finestra titil·lant per la llum dels ciris de l'interior. Tots quatre eviten mirar cap al cotxe.

Quan ja l'han passat, s'obre la porta.

- Eh! – diu el mosso.

S'aturen. Es giren. L'agent que era al cotxe ha sortit. Són dos nois joves, alts, musculats, devien tenir calor i s'han tret la gorra, porten els cabells molt curts.

- Adónde váis?

- A dormir – contesta l'Agi, i somriu, com sempre.

- ¿Venís de los hoteles?

- Sí... – torna a somriure -. De la disco.

- Ells amb les guiris – diu l'altre agent -, i nosaltres aquí.

El del llum groc els fa un senyal:

- Acercaos.

Tots quatre s'hi acosten. Seria més pràctic portar una marca al front que digués "legal".

- Papeles.

Però ara el mosso del bastó lluminós el comença a moure, fa que no amb el cap, assenyala el cotxe i diu, aixecant la veu:

- Al coche. Las manos sobre el coche – es gira cap al company: - Aquests porten alguna cosa.

Tots quatre s'afanyen a creure. Posen les mans a sobre la planxa. Un a sobre el maleter, dos a sobre el sostre i l'Agi a sobre el capot, que encara està calent. Un policia els palpa la roba mentre l'altre s'està al marge. Potser té la mà a la pistola. Busquen droga. És normal. Són negres que vénen dels hotels.

El mosso que registra l'Agi no deu tenir gaire més de vint anys. Li sent les mans fortes, els dits durs; es deu passar el dia al gimnàs. Des de darrere, el mosso li passa les

mans pel pit, per les costelles, sota els braços, el cul, les cames, mitjons, les sabates, amb la mateixa impudícia amb què remenaria un tros de carn morta.

- Cabrons – murmura l’Agi, entre dents.

Els fars del cotxe fan que brilli, camps enllà, el plàstic gris d’un hivernacle. La marinada els refrega els clatells.

- ¿Y esto qué es? – diu el policia, de cop, quan arriba a en Mohamed. Es fa enrera –. Sin bajar las manos. Sepárate del coche. Sin bajar las manos he dicho.

Els altres miren de cua d’ull. L’altre policia ha tret la pistola.

En Mohamed està tibet com un clau, de cara al cotxe, però un parell de metres lluny. Ha caminat cap enrera. El mosso li posa la mà a la butxaca dels pantalons. En treu un roc de la mida d’un puny. Somriu al seu company.

Com és que no l’ha llençat, aquest imbècil?, pensa l’Agi.

El mosso li posa la mà a l’altra butxaca. Treu un altre roc.

- Y esto?

En Mohamed triga a contestar.

- Un juego... Un juego.

- Un juego de nuestro país – diu l’Agi.

L’altre fa que sí amb el cap.

El mosso llença primer un roc i després l’altre, lluny, cap al mig dels camps. L’Agi segueix amb la mirada el vol de les pedres. Les hortalisses són de vidre, se’n trencaran un parell o tres.

- Deixem-ho córrer – diu l’altre policia.

El policia fa que no amb el cap. Passa ràpidament les mans per l’últim negre.

El company es guarda la pistola.

- Que fotin el camp – diu -. Venga, fuera. Marcháos.

Tots quatre baixen el cap i continuen el camí en silenci, sense girar-se.

Al cap de cinc metres, remuguen insults.

Quinze metres més endavant, comencen a riure.

Un quilòmetre després, s’ajupen a tornar a collir rocs.

D’aquí a poc començarà a fer-se de dia. La plaça és un establiment tancat, una botiga buida amb els llums encesos.

Quan l'Ibiza arrenca, l'Agi saluda amb un cop de cap els seus amics, es gira i entra a l'escala, però encara no puja a dormir. S'asseu al primer esglaó. Les bicicletes dormen lligades, amb la banya del manillar entre els barrots de la barana.

El cotxe dels seus amics fa marxa enrere. El sent pels carrers curts: accelera, tomba una cantonada, frena. En el moment previst, s'atura i queda en punt mort.

La ciutat s'ha encongit. No hi ha cap més remor. Algun cotxe per la nacional, de tant en tant, somort. Res més. Els rocs trenquen els vidres del locutori, que quan cauen a terra acaben de fragmentar-se en trossets més petits.